

ИРИНЕЈ

ПО МИЛОСТИ БОЖЈОЈ ЕПИСКОП ИСТОЧНОАМЕРИЧКИ

Најљубљеније свештенство и монаштво, синови и кћери, верна чада
Епархије источноамеричке и наше најсветије Српске Православне Цркве,

МИР БОЖЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ!

*Дјева данас ка пећини хита,
да Превечно Слово неизказано роди:
чувши ово, ликуј Васељено!
Прослави са анђелима и пастирима
Онога Који зажеле да се јави
као **Детенце младо, Превечнога Бога!**
(Кондак Претпразништва Рождества)*

Почуј благу вест, о Васионо, и радујте се, најљубљенији верници! Радујте се и веселите се, јер ова светла и чудесна ноћ, зачетак је спасења нашег, јер се *Христос роди!* Вечна Реч Божја прими тело од пречисте Дјеве и откри Себе као мало Детенце. Бог пре свих векова закорачио је ове свете ноћи у време и историју како би спасао страдални род људски. Радујте се и веселите се: „јер нам се роди Дете, Син нам се даде, коме је власт на рамену, и име ће Му бити: Дивни, Саветник, Бог силни, Отац вечни, Кнез мирни“ (Исаија 9,6). Радујмо се, јер се Бог наш рађа телесно! Веселите се, јер је ово Детенце Спаситељ наш!

Његовим Рођењем, вечност је закорачила у време, а време се уздигло у вечност. Измени се васцела творевина, и ништа и нико на земљи не остаде равнодушан: „Јер је Син Божји постао човек да би човек постао бог“, говори нам Св. Атанасије Велики. „Које је ово дете?“, молбени су стихови *староенглеске* божићне песме и звучни одјек великог пророка Исаије. Одговарајући на овај упит, појемо торжествено: „Ово, ово је Цар Христос, Којег анђели певају а пастири чувају, хитају, журе, хвалу да узнесу Детету, Сину Марије Дјеве“ (Вилијам Чатертон Дикс, 1865). „Баш као што је Господ, узевши на Себе људско тело постао човек, тако ми људи бивамо обожени Његовим Оваплоћењем, постајући на тај начин, наследници живота вечног“, речи су светог Атанасија Великог.

Прослављајући данас Рођење Богомладенца, улазимо у суштину празника Оваплоћења Христовог. Он који је Творац векова рађа се у Вителејмској пећини, а сама Црква у којој се молимо постаје управо та преображена пећина. Дете положено у јаслама, у малој дрвеној котарици, позива нас у Витлејем, то јест, у *Дом Хлеба*, дарујући нам Себе као *Хлеб наш насушни*. Тога ради, као и они који су некада ходили стазама пута Његовог, и ми Му се данас усрдно молимо: *Госпode, даруј нам да свагда имамо овај хлеб*. Христос нам одговара кроз векове на исти начин као и онима некада: „Ја сам хлеб живота, који Мени долази неће огладнети, и који у Мене верује неће никад ожеднети“ (Јн.6,34-35).

Питамо се, зашто онда још увек гладнимо пред Хлебом Живота и жеднимо у присуству Речи Божје? Нисмо ли Му приступили код јасала? Не верујемо ли у Њега и у речи Његове? Ако јесмо, љубљени моји, чујемо ли како нас све позива на сваку Литургију, без изузетка, речима: „Узмите, једите, ово је Тело Моје, које је за вас ломи за отпуштење грехова“. Новорођени Цар Христос нас позива на причешће Њиме, да би се причешћем у нама сместио Он, несместиви Бог, желећи на тај начин да од нас сачини нови Витлејем – нови *Дом хлеба!* Нисмо ли сви чули Његове речи: „*Пијте из ње сви; ово је Крв Моја Новог Завета, која се излива за многе ради отпуштења грехова*“. На тај начин, Господ жели да постанемо једно с Њим, као што је и Он са нама једно: данас, свагда и у вечност.

Дакле, најљубљенији, није ли нам Господ рекао и ово: „*Љуби Господа Бога својега свим срцем својим, и свом душом својом, и свом снагом својом, и свим умом својим; и ближњега свога као самога себе*“ (Лк. 10,27). Као што смо позвани да будемо заједничари у тајни Оваплоћења Богомладенца, тако смо позвани и у заједницу љубави једних са другима. Можемо ли тврдити да љубимо Бога, а да презиремо ближњега свога? Наша древна српска хришћанска традиција нас учи, да пре него што изговоримо речи *Христос се роди*, кажемо, *Мир Божји!* Јер заиста, Мир Божји није могућ уколико нема оног мира међу нама самима, како су то пастирима отпојали анђели Божји који су објавили Рођење Богомладенца: „*Слава Богу на висини, а на земљи мир, међу људима добра воља*“ (Лк. 2,14).

У светлости тога, свима нам драги, блаженопочивши Патријарх српски Павле, умео је често испричати причу како је један човек рекао: „*Када си се родио, сви су се радовали, а ти си плакао. Потруди се да свој живот водиш тако да, када ти дође крај, да се ти радујеш а да сви плачу. Да плачу што такав човек одлази....*“ Зато, у овој Тихој ноћи, утишајмо шапат речи наших, а изоштримо слух за торжествену песму анђела који поју Божанском Детету. Пронађимо ноћас места у срцима нашим за Новорођеног Христа! Будимо и сами пећина где ће моћи да се смести и обитава Онај који се због нас рађа у пећини Витлејемској, па да се у ноћи Његовог рођења кроз уста свих нас чују речи: „*А сада више не живим ја, него Христос живи у мени!*“ (Гал. 2,20).

С очинском љубављу призивамо на све вас, Наша драга и мила духовна чада, милост, благодат и благослов ове Свете ноћи Христовог Рођења, радосно, и из свег срца узвикујући:

МИР БОЖЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ! ВАИСТИНУ СЕ РОДИ!

Дано у Њујорку, о Божићу 2019. године.

Ваш искрени молитвеник пред колевком
младог Детенцета, Превечнога Бога,

+ИРИНЕЈ

ЕПИСКОП ИСТОЧНОАМЕРИЧКИ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ